

Af Sonne og Udfing:

Til § 1.

1) Sidste Punktum af Paragraphen affattes saaledes: „Den tidligere stedsindne Afgiftsansættelse kan kun da forlanges prøvet, naar den vedkommende Eiendom endnu besiddes af den første Erhverver eller af dennes Descendenter, saaledes at dog Stiftsbørn og Svigerbørn steds regnes lige med Descendenter.“

Af Sonne:

Til § 4.

2) Istedetfor „1873“ sættes: „1872“. Lovforslagets Paragrapher med de dertil stillede Endringsforslag sættes under Forhandling.

Sonne: Da denne Søg var til første Behandling, nærede jeg Haab om, at det kunde lykkes mig, at udvide Lovens Omraade saaledes, at den mulige Nedsættelse tillige kom de Kjøbere tilgode, der havde erhvervet Eiendomme i de første Aar efter den første Overdragelse, men endnu inden der fulde Afgift var traadt i Kraft. Den høitærede Finanzminister satte sig imidlertid derimod, og det høitærede kongevalgte Medlem for Kjøbenhavn (Udfing), som i sin Tid var Formand og Ordfører for det Udvalg, der blev nedsat her i Landstinget i Anledning af et Andragende fra de paagjældende Arvesætere, kunde heller ikke tiltræde denne Tanke, og da jeg veed, at begge de to ærede Herrer have set paa Sagen med Velvilje, saa maatte jeg blive betænkelig ved at fremme denne Tanke videre. Jeg har senere raadført mig med flere Venner her i Salen, Venner, om hvem jeg vidste, at de vilde give mig deres Understøttelse, om jeg overhovedet kunde vente nogen Understøttelse herfor her i Thinget, og da disse Venner have fraraadet mig at stille dette Forslag, fordi det var uigjennemførligt, har jeg fulgt dette Raad. Jeg maa jo derved komme til at beklage, at endel Eiendomme saaledes fremdeles vilde beholde den Afgift, som de nu have, og som for mange af dem er altfor høi, men jeg vil da trøste mig ved, at jeg har gjort, hvad

jeg har kunnet, og at naar jeg ikke har kunnet komme videre, saa hviler det paa den gyldige Grund, at man maa lade den Sten ligge, som man ikke kan løfte. Jeg vil ogsaa haabe, at det vel heller ikke er et saa stort Antal af Eiendomme, som det vil komme til at berøre. De Forslag, som ere stillede, indskrænke sig derfor til to. Det Første, som er stillet i Forening med den høitærede Landsthingsmand, jeg nævnte før, angaar § 1, og jeg tror i Grunden ikke, at det siger meget Andet, end det, som var Tanken i det sidste Punktum af Paragraphen; men det siger dette paa en fyldigere Maade, og paa Grund af de særlige Forhold, som finde Sted ved Overdragelser fra Forældre til Børn af disse Eiendomme, kan Tanken kun ske Fyldest, naa det faar en Medaktion, som her er foreslaaet. Jeg haaber ogsaa, at den høitærede Finanzminister i Henshold til sine Udtalelser ved Sagens første Behandling ikke vil have Noget imod dette Forslag. Dgaa med Hensyn til § 4 havde jeg haabet, at jeg skulde opnaa noget Mere, end jeg nu har stillet Forslag om, men af samme Grund, som jeg udtalte før, har jeg indskrænket mig til at foreslaa, at der istedetfor Aaret 1873 skal sættes 1872. Den høitærede Finanzminister vilde ikke gaa ind paa, at Loven fik tilbagevirkende Kraft, og jeg har derfor opgivet at foreslaa, at der skulde sættes 1870, som jeg havde tænkt paa. Naar jeg nu beder Dem om at ville stemme for, at der sættes 1872 istedetfor 1873, saa er det, fordi jeg mener, at det er billigt, at ikke Tidspunktet fra hvilket Loven skal gjælde, skydes længere ud end hoist nødvendigt. Vi skrive jo dog nu kun 1871, og Lovforslaget bestemmer, at Nedsættelserne først skulle træde i Kraft fra den 1ste Januar 1873, men det forekommer mig, at Billighed taler for, at de eventuelle Nedsættelser blive regnede fra det Tidspunkt, da Loven omtrent vil komme til at udgaa, og jeg haaber, at det vil ske i Slutningen af dette Aar. Naar der altsaa i den sidste Paragraph kommer til at staa den 1ste Januar 1872, saa forekommer det mig, at det ikke er Mere, end hvad der med Billighed skydes de Vedkommende, naar man overhovedet vil vise dem den Velvilje at komme dem imøde. Jeg vil ogsaa hengive